

"Нас не зломити, бо ми маємо віру у свою країну"

Леся Українка

9 ЛЮТОГО - МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ СТОМАТОЛОГА

Мисткиня дарувати красиву посмішку

Голова об'єднання співвласників багатоквартирних будинків на вулиці Баха "Колосок", членкиня виконавчого комітету Золотоніської міської ради, волонтерка, затребувана стоматологиня на Золотоніщині, а ще турботлива сучасна мама. Звичайно, можна було б ще кілька рядків зберігати інтригу з іменем героїні розповіді, але ж фото, на якому багато золотонісців упізнали Ларису Жорнову, відразу розкриває усі карти.

9 лютого в усьому світі відзначається Міжнародний День стоматолога. Не секрет, що стоматологія - одна з найдавніших галузей медицини. Втім, День стоматолога є порівняно

молодим професійним святом. В Україні його відзначають лише з 1993 року. У Золотоноші велика когорта фахівців стоматологічної галузі, і майже кожен достойний уваги з нагоди свого професійного свята. Але погодьтеся, лише Ларисі Миколаївні притаманне уміння балансувати між кар'єрою лікаря-стоматолога та публічним образом, надихаючи тисячі жінок на гармонію.

Лариса народилася у Золотоноші, у жовтні 65-го. У пору яскравих осінніх фарб, коли природа наповнена теплом, різнобарв'ям та особливою атмосферою затишку, часто асоціюється з віршами, що оспівують осінні мотиви, красу природи та емоційний стан, надихаючи на

відчуття щастя та споглядання дивосвіту. Найщедріша пора не поскупилася на чесноти, душевну і зовнішню красу для дівчинки, наділивши її спокоем, виваженістю, теплом і рідкісним вмінням з честю долати труднощі і отримувати верх над випробуваннями долі, а їх на її життєвому шляху вистачало сповна. "Але ж ми - бійці! Правда?", - каже так переконливо, що я ціпенію. Скільки ж у цій тендітній жінці сили! Скільки гарту! Скільки завзяття і одержимості!

Навчалася у школі №1, де здобували освіту, такі ж як і вона, діти золотоніських військовослужбовців. Найбільше любила біологію. Мала ряд щорічних перемог на міському та обласному етапах

шкільних олімпіад з цього предмета. Тато - військовий, мама - бухгалтер. А їй хотілося допомагати людям, позбавляти їх фізичного болю.

Першу медичну освіту здобула у Ленінграді. Тільки уявіть! 17-річне золотоніське дівча подалося вступати у медичний інститут за три-дев'ять земель! Самостійно! Щоби довести усім: вона зможе. І змогла! Не тільки стати студенткою медичного вузу, а й закінчити його з відзнакою у 1985 році. За розподілом найкращу студентку курсу направили працювати у Перший медичний інститут Ленінграду. Та вона мріяла практикувати за здобутою спеціальністю - фельдшер лабораторної експрес-діагностики. Вирішила, що

вступатиме до Одеського муніверситету. Здала біологію на "відмінно" - і студентка Південної Пальміри!

(Продовження на 2-ій стор.)

Читайте у номері:

2 стор.

□ ЦНАП: двадцять тисяч адмінпослуг за рік.

□ Ринок праці у лютому: де і кому платять найбільше?

3 стор.

□ Як адаптуватися військовому у цивільному житті. Історія Сергія Маргари.

4 стор.

□ Нарada комунальників: як запустити організоване вивезення сміття у селах громади.

□ Коли мінус двадцять - це не температура, а випробування: досвід золотоніських водіїв у боротьбі із суворими зимовими дорогами.

5 стор.

□ У здоровому тілі - здоровий дух - історії золотоніських моржів.

□ Микола Аніканов - пожежний-рятувальник у Золотоноші.

6 стор.

□ Сценарії життя: Півість про Шарика-Барометра.

□ Місто очима того, кого зазвичай не помічають.

7 стор.

□ Чим зайнятися коли немає світла: ідеї для затишного вечора.

□ На зміну дощам - морози: чому гинуть люди.

8 стор.

□ Красиві дати, рідкісні імена й серпневий бебі-бум: підсумки 2025 року.

реклама

ОЦІНИМО ВАШ ПАЙ ДОРОГО

ДОПОМОЖЕМО ПРОДАТИ

ОЦІНКА ВАШОЇ ДІЛЯНКИ БЕЗКОШТОВНА

067 177 23 93

050 441 22 39

■ Мешканці Золотоніської громади вже звикли до Центру надання адміністративних послуг як якісного сервісу, тобто місця, де можна у комфортних умовах отримати широкий спектр адміністративних послуг. Варто розуміти, що адмінпослуги соціального характеру завжди будуть безоплатні для споживача. Але там, де може бути хоча б часткова компенсаційність, то послуга має бути платною. 90% безоплатних адмінпослуг у ЦНАП та лише до 30% від покриття витрат на Центр від отриманого адмінзбору - це явно проблемні показники.

ЦНАП - це не комерційна структура. Про прибуток чи заробітки не може йтися. Надання платних послуг - це пряме наповнення місцевого бюджету, з якого депутати й спрямовують кошти на утримання Центру та забезпечення його роботи.

ЦНАП Золотоніської громади обслуговує понад 32 тисячі жителів і надає 319 видів адміністративних послуг.

Лише протягом 2025 року через ЦНАП надано 20255 адміністративних послуг.

реклама

ЯК НАС ОБСЛУГОВУЮТЬ

Двадцять тисяч адмінпослуг за рік

адміністративних послуг.

За словами очільниці Золотоніського центру надання адмінпослуг **Ірини Кочар**, за платні послуги до бюджету громади надійшло 1 мільйон 163 тисячі 783 гривні.

На платній основі здійснюється:

■ реєстрація/зняття з реєстрації місця проживання;

■ послуги у сфері державної реєстрації нерухомості та похідного іншого речового права (право власності, оренда, суборенда, емфітевзис, сервітут, право постійного користування, суперфіцій, узуфрукт);

■ послуги у сфері державної реєстрації бізнесу (зміни ФОП, ЮО);

■ послуги Держгеокадастру, зокрема, надання витягу з ДЗК. Найбільш затребуваною послугою серед інших є державна реєстрація нерухомості.

До слова, 15 січня 2026 року заступник голови Черкаської ОДА **Олександр Турченко** відвідав ЦНАП у Золотоноші та від-

значив рівень безбар'єрності й доступності установи. У центрі вже реалізували низку рішень для людей з інвалідністю та маломобільних громадян:

■ встановили кнопку виклику персоналу для людей з інвалідністю;

■ оновили пішохідні доріжки та тротуари;

■ обладнали вхід пандусом та поручнями за сучасними стандартами;

■ промаркували сходинки контрастним кольором для безпеки;

■ оснастили санвузол поручнями та тривожною сигналізацією.

На 2026 рік Золотоніська громада планує облаштування безоплатних паркувальних місць для автовок людей з інвалідністю.

Алла КАПЛЯ.

Мисткиня дарувати красиву посмішку

(Продовження.)

Початок на 1-ій стор.)

Це була доля. Бо в стінах Одеської альма-матер зустріла свого **Віктора** - справедливого, як і сама, чесного і відвертого. Він - староста курсу, кращий спортсмен вузу, переможець численних турнірів з грекоримської боротьби. Одружилися. Разом поїхали працювати у його рідну Новоукраїнку на Кіровоградщині. Але, тверезо зваживши усі за і проти, переїхали у Золотоношу, де для двох стоматологів були набагато кращі умови для проживання.

Перші кроки у стоматології Лариси Миколаївна робила під наставництвом **Лідії Швець**. Сьогодні своїми здобутками вона завдячує саме їй, людині "строгою зовні, але доброю душею".

Працювали з чоловіком у стоматологічному кабінеті Сільгосптехніки, згодом Ларисі Миколаївні запропонували місце у поліклінічному відділенні Золотоніської районної лікарні. Віктор Юрійович був лікарем-стоматологом у санаторній школі-інтернаті, професійно-технічній школі училищі. **Владислав Кулі-**

ніч, котрий очолював маслоробний комбінат, дбаючи про працівників, облаштував стоматологічний кабінет на підприємстві. Закупили найсучасніше обладнання.

- Але Віті не судилося жодного дня там приймати пацієнтів, - каже жінка. - Наразі тричі на тиждень маслоробів там приймаю я. Людям дуже зручно. Йде колосальна економія їхнього часу.

Віктор Жорновий у 2016 році був обраний депутатом Золотоніської міської ради. Але свою каденцію не добув, у 2018-му раптово смерть обірвала його мирське життя.

У родині Жорнових двоє дітей - старший **Павло** та молодша **Даринка**. Павло вже одружений, разом із сім'єю мешкає в Одесі. Лице Лариси Миколаївни миттю світліє, коли мова заходить про наймолодшу Жорнову - 5-річну внучку **Мію**. Дарина у березні отримає диплом, який вона захистила у вересні 2025-го у Франції, де вона навчається. "В 11-му класі гімназії у доньки було 11 перемог - олімпіади, конкурси, захист

МАН", - каже з гордістю. Діти - її два надійних крила!

Син - у виконавчих органах влади Одеси.

- Ну як же я могла відмовитися від очільництва ОСББ у своєму рідному домі, де виросла, де скільки років прожила! - завертаю розмову про громадську розмову. - 80% у будинку люди пенсійного віку, з малими статками, яким вже важко працювати. Але у нас є суботники! І усі виходять. Ми замінили дерев'яні рами на сучасні склопакети на міжсходових клітинах. У нас все пофарбовано, красиво і свіженько. Бо це ж для нас!

Робота у виконавчому комітеті допомагає бути в курсі усіх бюджетних, господарських, політичних подій в громаді.

- Мене так обурюють слова людей "Нічого там не роблять", - сердиться, як тільки дозволяє ї ї ество. - Починаю аргументувати: реанімаційне відділення у лікарні відкрили, соціальний супровід ветеранів працює, адмінпослуги - будь ласка, соціальні послуги на Благівіщенській - користуйтеся... І завжди буду "ЗА" благоустрій у

Золотоноші. Люди достойні жити у красі!

Тема волонтерства - окрема сторінка сьогодні. Окрім активної участі чи не в усіх золотоніських зборах на потреби військових, Лариса Миколаївна адресно опікується мобілізованим священником **Георгієм**. Читає відверту переписку з віруючою людиною, якій довелося одягти піксель. Не без участі стоматологині відбуваються волонтерські вояжі **Костянтина Короткого** на Донеччину.

Коли мова заходить про пацієнтів, яких у неї цілі сімейні династії, посміхається.

- Були курйози. Хлопчик один зайшов у кабінет і каже: "Я тебе покусав!" А ще пригадую малу **Женю Антипович**. Їй видаляла молочні зуби. За кожен зуб до неї з фінансовою вдячністю прилітала Зубна Фея. "Жень, ну молочні ж, самі випадуть. Чи тобі треба підзаробитися?"

У переддень свята зичимо, щоб улюблена робота була в радість, пацієнти - слухняними, а руки не знали втоми. Хай ваша емаль щастя ніколи не відкриється карієсом.

Алла КАПЛЯ.

Коротко: головні зміни з 1 лютого 2026 року

Зміни стосуються одразу кількох сфер - мобілізації, соціальних виплат, праці, цифрових сервісів і підтримки військових. Частина нововведень виглядає технічною, але на практиці впливає на щоденні рішення людей і бізнесу.

■ бронювання військовозобов'язаних розглядають до 72 годин, без прискорених процедур: пільгове бронювання за 24 години скасовують, стандартний термін розгляду заявок - до 72 годин;

■ військові, звільнені з полону, отримують 90 днів додаткової оплачуваної відпустки; з 3 лютого 2026 року в Україні набирає чинності закон, який закріплює право військовослужбовців, звільнених з полону, на окрему тривалу відпустку для відновлення. Вона надається одноразово після повернення з полону й не залежить від виду служби чи посади;

■ працівникам критичної інфраструктури виплачують доплату 20 000 грн: працівникам, залученим до аварійно-відновлювальних робіт на об'єктах критичної інфраструктури;

■ для ВПО змінюють порядок компенсацій за житло і проживання: з 1 лютого 2026 року уряд оновлює пакет допомоги для ВПО - збільшують норми житла для компенсації комунальних витрат, продовжують виплати роботодавцям, запускають безкоштовні притулки для маломобільних переселенців і готують щомісячні виплати для дітей;

■ пенсії у лютому не підвищують, індексація запланована на березень;

■ тарифи на газ і електроенергію не змінюються;

■ у програмі "еОселя" вводять ліміти площі житла. у програмі з'являються чіткі ліміти площі житла залежно від складу сім'ї. З 9 лютого 2026 року в програмі іпотечного кредитування "еОселя" починають діяти оновлені правила щодо максимально допустимої площі житла. Вони прив'язані до кількості членів сім'ї, які зазначені в заявці.

ВАКАНСІЇ

Ринок праці у лютому: де і кому платять найбільше?

Лютневий перелік вакансій з Єдиного вікна вакансій дає доволі показову картину локального ринку праці. Зарплатні пропозиції коливаються від 8 647 грн до 30 000 грн, а різниця між схожими за складністю посадами інколи сягає двох-трьох разів. Це свідчить не лише про попит, а й про структурні перекося в оплаті праці.

За оприлюдненими вакансіями, середня запропонована зарплата становить близько 14,9 тис. грн; найнижчі пропозиції - 8 647 грн (мінімалька так звана); найвища зарплата - 30 000 грн.

Хто у "плюсі"

Найпривабливіші фінансово пропозиції - у виробничому сегменті:

■ оператор лінії у виробництві м'ясних продуктів - 30 000 грн;

■ водій навантажувача та службовець на складі (комірник) - по 25 000 грн;

■ бухгалтер - 20 000 грн;

■ вантажники - від 13 000 до 20 000 грн залежно від умов (у лютому аж чотири вакансії).

Соціальна сфера та сервіс: стабільно низько

На протилежному полюсі - професії, важливі для повсякденного життя громади:

■ помічник вихователя, офіціант, флорист, кухар, формувальник ковбасних виробів - близько 10-12 тис. грн;

■ майстер багетних рам та фотограф - лише 8 647 грн.

Державний сектор: середина без прориву Посади у державних та суміжних структурах тримаються в "середньому" сегменті:

■ інспектор пробації - 14 000 грн;

■ секретар судового засідання, касир, продавець-консультант, оператор верстатів з програмним керуванням - близько 15 000 грн.

Лютневий ринок праці демонструє чітку тенденцію: платять більше там, де важко, відповідально або бракує кадрів, і значно менше - у сервісі та соціальній сфері. За нинішніх умов саме виробництво, логістика й складська робота формують зарплатні "вершини", тоді як креативні та соціально важливі професії залишаються недооціненими.

Цей дисбаланс не новий, але він чітко проявляється у цифрах - і саме вони найкраще пояснюють, чому одні вакансії закриваються швидко, а інші місяцями залишаються відкритими.

Загалом у лютому відкрито 20 вакансій.

Вікторія ГОРОБЕЦЬ.

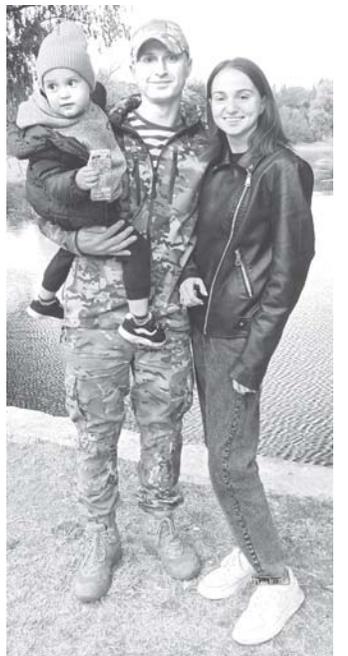
Воїни світла! Лицарі добра, честі та справедливості!

НЕЗЛАМНІ

Як адаптуватися військовому у цивільному житті.

Історія Сержія Маргари

"- То двері тримають, як бабі старій, то пакет з рук забирають... Ну не треба мені допомагати, я сам зможу!" -

військовий Сержій Маргара.

Сержій МАРГАРА - енергійний, товариський і балакучий 37-річний чоловік. Як і більшість сміливців, доєднався до захисту кордонів України у лютому 2022-го. Додому повернувся іншим. Після тяжкої мінно-вибухової травми золотонісець втратив руку і ногу.

Сержій родом із Софіївки, його дружина, 21-річна **Аня**, - з Гельмязова.

Навчався на механіку у Таращанському агротехнічному коледжі, сім з половиною років працював на ПрАТ "Миронівська птахофабрика", дев'ять місяців - у групі швидкого реагування у Києві, потім у Гельмязові на місцевому сільськогосподарському заводі. Перед початком повномасштабного вторгнення Маргари купили квартиру в Гельмязові. У сім'ї народився хлопчик **Артем**. Іділю сімейних планів зруйнувало повномасштабне вторгнення.

24 лютого ввечері отримав повістку. Староста ТГ подзвонив, щоб забрав. Я проходив строкову службу у Львові, в повітряних силах. Тоді, в перші дні війни, таке неслось... Нас, софіївських і хлопців з Гладківщини, зібрали в автобус і повезли у Золотоношу. Як зараз пам'ятаю: чоловік, який тоді підганяв усіх і, жартуючи казав: "Давайте швидше, щоб додому ще сьгодні повернутися!" - загинув перший. Я два чи три дні отримував зброю. Врешті-решт мені першому із чотирьох зі свого села вручили автомат. І на мені закінчується видача. Решта так образилася тоді! А я тримаю автомат і розумію, що додому мене тепер не відпустять. Потім ще два тижні ходив у спортивному костюмі з автоматом, доки видали форму, - сміється, згадуючи, Сержій.

Згідно з розподілом Сержій потрапив до територіальної оборони. Що, на його думку, було найкращим рішенням. Там він здобував досвід, заводив знайомства і разом з побратимами нищив ворога.

На початку війни було дуже важко з формою, бронешилетом і взуттям. І волонтери привезли мені шкіряні берці, але вони

старі були, аж зсохлися. І я ними добряче натер ноги! Яке там воювати - я вже нічого не хотів. Ввечері пішов у маркет в Кременчуці й купив собі взуття. Найпростіше, яке продавалося, але зручне. Приніс додому. Хлопці поставили його на табуретку й кажуть: "Це ж ковбойські чоботи!" От відтоді я "Ковбой".

Незабутній епізодом для Сержія було й злагодження. Це ті чотири місяці, за які абсолютно незнайомі чоловіки різних професій повинні були "притертися", встановити загальні правила і, що найважливіше, дотримуватися їх, незважаючи на різницю у віці й статусі у цивільному житті.

У людини за 21 день виробляється звичка, а ми на 60-ту добу вже сприймали все, як належить. У приміщенні прибирали по черзі. Відразу видно було, хто служив, а хто на зброю дивився, як на трофей. На підшоломник казали "підкащик", на днювального - "конвоїр"... Люди прийшли зовсім з іншого світу. Один розібрав автомат і приніс частинки у пакетику, щоб допомогли скласти. Зброю потрібно було з консервації почистити, а людина розібрала і не знає, що з цим робити. Були різні екзотичні. Один дуже хропив, другий спав в окремій кімнаті... Ще в нас "Борода" був, такий неохайний хлопець. Прошу його: витри берці свої! Він каже: "Потім помию". А вже минуло три дні. Я взяв йому один чобіт виправ, думаю, він же не буде ходити в одному чистому. Точно візьме другий і почистить. І що ви думаєте? Зранку прокинувся звуся і пішов. І побачив же, що один чистий, але до другого й не кинувся.

Найважче Сержію було з чергуванням по кухні. Він зроду не готував.

Я, чесно, не вмю їсти готувати! А щоб хлопці не були голодні, то я в той день йду за когось на нічне чергування, а вони за мене "на кухню". Як кажуть, солдатський шлунок має перетравлювати все: щебін, скло і навіть те, що дали в їдальні! Але ж були у нас і справжні господарі. Наприклад, **Віталік Мешков**, я його навіть

з відпустки чекав, коли вже він приїде. І "Німець" ще. Такі хазяйновиті хлопці були, готували все: борщ, суп, кашу, могли й котлет нажмажити.

Спочатку тероборонівців відправили на Полтавщину. Згодом друга рота тероборони виявилась єдиною, якій "пощастило" перший побувати на Білгородському напрямку у Харківській області. Стояли за два кілометри до "сусідських боліт". "Показники у нас були найкращі", - згадує Сержій причину особливості роти. Понад два місяці жили в бліндажах. А 5 листопада, на свій день народження, готуючись поїхати додому, Маргара отримав "гарячу путівку" на Донбас. Несподівано й безпеліційно. У Вугледарі Сержій вперше потрапив під ворожий обстріл і отримав сильну контузію.

Так образливо було, думаю: навоювався! Чотири дні на війні - й у "Мечнікова"! Оце будуть хлопці сміятися... Того дня прийшов змінувати побратимів. У великому будинку був підвал, перекритий плитами, куди всі спускалися ночувати. А там так тісно-тісно було, 12 осіб спить... А я думаю, в будинку, бачив, стоїть м'який куточок, такий зручний... Але ж там небезпечно залишатися... Добре, що я туди не ліг. Тільки прийшов з чергування - і тут ракета! Знесла наш будинок і сусідній. Нас завалило у підвалі. На мені накидка обгоріла, але не загорілася, бо цей азбест, пилюка бетонна, не дала повітря піти й поширити вогонь. Тоді чую: за 2-3 метри стріляють, я сів і накрив голову руками. Думав, що це вже все, зачищають, чесно. А то пробивалися наші. Відходили від цього ми довго. Не всі вилізли з того підвалу - давилися, кашляли, рвали... Мене тоді дуже контузило, розірвалася сітківка на правому оці. Два місяці лежав у лікарні під крапельницею. Зараз праве око бачить на 10-15 відсотків. Раніше в окуліста нижній рядок на плакаті читав туди й назад, а тепер - другий зверху не бачу.

Після Вугледару потрапив на Запорізький напрямок. Далі - Донецька область.

Там я і навоювався, - з сумом згадує, як підірвався на протипіхотній мініпелюстці. - Росіяни скидали боеприпаси нам на стежки. Їх нереально було побачити, вони невеличкі, камуфляжного кольору. Це сталося вночі. Ми вчотирьох йшли, я попереду. Перший "підірвав" я почув: спалах, вибух... у мене аж рюкзак злетів, другий вже не бачив. Виявилось, падаючи, я рукою зачепив другу міну. Перше, що побачив, коли розвіявся туман - відірвана рука. Я так злякався, що туди навіть і не дивився.

Лежу в посадці й розумію, що кров з мене витікає, і в мене лічені хвилини. Хлопці знайшли мене й наклали турнікет. Це було 29 листопада, холодно, я понад три години там валявся. Вже не вірив, що хтось по мене приїде. Потім з'явилася "Бредлі". Я лежу і дивлюся, як водій бойової машини здає заднім ходом і думаю: "Хоч би не наїхав зверху!". Пощастило, зупинився. А потім згадую, що задні двері, які в ній відкриваються, важать 800 кілограмів, і думаю, хоч би не прибило зверху!.. Останнє, що пам'ятаю - як на стапункті мені форму розрізали і я просив, щоб послали руку, яка трималася на жилах.

До тямі Сержій прийшов вже у реанімації в Курахівському. І спершу ніби відчув біль в руці, подумав, може вийшло і її пришили?.. Але біль був фантомний, кінцівку дуже пошматувало і медикам не вдалося врятувати руку. На правій нозі відірвало п'яткову кістку. Лікарі провели дев'ять операцій, щоб врятувати стопу. На жаль, ногу довелося ампутувати до коліна.

Найстрашніше було, коли побачив, що немає руки. Кричав довго й сильно. Не міг змиритися. І ще цей фантомний біль - коли відчуваєш, що болить те, чого немає. Здається, що кисть чухається або ніє... Це дико, але коли ти 35 років ходиш з рукою, то важко від цього відвикнути.

Після операції Сержія перевезли у Дніпро, а згодом потягом у Хмельницький.

Пам'ятаю, у поїзді дали картоплю і яйця варені, а в мене одна рука, думаю, як його чистити? І їсти так хочеться... Ще б палички в руки дали! Дякувати Богу, зі мною поруч хлопець лежав, то він допоміг.

На реабілітацію і протезування Сержія відвезли у Львів.

Мені зробили тимчасовий протез, але так все боліло. Звернувся до персоналу, а мені кажуть "розходжуйся". Ну, думаю, всі ж терплять і я потерплю, - знижує плечима. - У Львові мені пощастило потрапити на "акцію": візит до японських спеціалістів. Вони приїхали в Україну навчати наших виготовляти протези на 3D-принтерах. Мабуть, години зо дві лікар знімав з мене мірки, довго регулював й приміряв тестову модель. А коли закінчив, я встав і пішов. Легко й без болю. Настільки правильно все підібрано! І це був прототип. А тут я чотири тижні ходжу катую ногу, - роззирається і зупиняє погляд на правому плечі. - На жаль, на протезування руки не вистачає бюджету. "Біоніка" тоді коштувала один мільйон сімсот тисяч гривень.

А в мене бюджет був 450 тисяч.

У реабілітації золотонісець найважче морально. У цивільному житті різняться погляди на речі й події, важко знайти однодумців. Зізнається, що не очікував такого нерозуміння, а подекуди й безцеремонності.

Знайомий каже: "Світла пів дня немає, зарплата мала, як жити?" А я думаю, тут руку й ногу відірвало, і я ось так... Тому стараюсь уникати скупчень людей, конфліктних ситуацій і подібних розмов. Ну ти не докажеш цього. - І додає: - Я не люблю, як мені допомагають, коли я цього не просив. Буває, охоронцю в маркеті кажу: "Віддай мій пакет! Ну не треба мені допомагати, я сам зможу. То двері тримають, як бабі старій. Оце недавно відкриваю двері, сідаю у свою машину. Іде позаду чоловік років 55, зупинився, став і дивиться на мене. Або коли дід у супермаркеті кричить на касі: "А це ти на війні ногу втратив?"

Ні, - відказую, - я зармерз п'яням. Кажу йому: "Вам зягали не соромно? Я вам заважаю?" І це чоловік вдвічі старший за мене, а я його вчу, як поводитися. І ще ці погляди, навіть спиною їх відчуваєш. Чому всі так звертають увагу? Обертаються, стоять і дивляться. Як коли діти, то мені здається, що я їх лякаю. Вони ще не розуміють. А коли йде дорослий дядько, четвертий рік війна в країні, й він у мене питає: "Так у тебе руки немає?" Це ж настільки треба бути безцеремонним, щоб таке питати.

Я навіть в магазині стараюсь все робити швидко, щоб не створювати затор, бо ж позаду черга. Я справляюсь сам, мені це потрібно робити, це практика, яка знадобиться мені на кожен день тепер, на жаль. Не треба настирливо допомагати. Якщо потрібна буде допомога, - скажу. Хотів би, щоб люди не звертали увагу на відмінності, спілкувалися щиро, як з рівними, без поглядів через плече.

Чотирирічний син Артем - натхнення і неосвіжена любов Сержія. У госпіталі, дізнавшись про тяжке поранення, чоловік був у розпачі. Та щойно до нього приїхала дружина з сином, світ набрав всіх відтінків барв. Коли Сержій, ще не усвідомлюючи наслідків травми, лежав весь у трубах на лікарняному ліжку, саме обійми рідних повернули сенс життя.

Що робить мене щасливим? Сім'я. Моя дружина і син. Це найбільша моя цінність. Як би мені не було важко, страшно й боляче, але мені ніколи не буде перед ними соромно.

У нашому місті чимало ветеранів. З протезуван-

ням після тяжких поранень, на милицях чи з бинтовою накладкою - захисники, які повернулися у міста й села, проходять лікування та адаптуються до цивільного життя. Такі люди пройшли пекло війни й, загартовані, повернулися додому. Вони мужні, сміливі й сильні. Але щоб влитися у соціум, їм потрібно заново налагоджувати спілкування, відмінне від військового побуту, вчитися нових способів "бути своїм", виражати емоції по-іншому, при цьому не втративши себе. Це непростий і стресовий процес. Тож, ми містяни, маємо бути максимально толерантними, шанобливими та чуйними.

Чого точно не варто робити і говорити при зустрічі? Як налагодити дружню розмову?

Це прості правила поведінки у повсякденному житті. Їх повинні знати повнолітні, а батьки розповідати дітям.

Як підтримати демобілізованого військового?

Залучайте до спільної справи;

напишіть листа або зробить листівку (цінна порада для дітей і хрещеників військовослужбовців);

скажіть "Дякую!". Звичайне "Дякую" ще захищає нас - може підняти настрій військовому, особливо якщо це прозвучить від дитини;

відвідайте ветеранів у лікарні або в центрі реабілітації.

Виявити повагу до військового можна й простими жестами: прикласти праву долоню до грудей, кивнути головою, усміхнутися.

Як спілкуватися з демобілізованим військовим?

Говоріть звично, будьте дружні. Безпечні теми для розмови - хобі, їжа, минуле до війни, побут;

Уникайте дискусій на чутливі теми (війна, політика, справедливість/несправедливість, провини);

Не висловлювати претензій;

"Ні" жалощам та сльозам;

Якщо ветеран - близька людина, не "оберігайте від турбот". Життя - це дії. Коли оберігаєте від "напруження", несвідомо демонструєте, що від людини немає користі, що вона не спроможна.

Поради з посібника волонтерського проекту "Як ти, брате?"

Алевтина ДАНЧИШЕНА.

Сумарні орієнтовні втрати окупантів на 1442-й день війни:

~1243070	435	347	11637	23992	36915	1293	1634	76949	28	123743
В ОСОБОВОМУ СКЛАДІ	ЛІТАКІВ	ГЕЛІКОПТЕРІВ	ТАНКІВ	ББМ	АРТИЛЕРІЙСЬКИХ СИСТЕМ	ЗАСОБИ ППО	РСЗВ	АВТОМОБІЛЬНОЇ ТЕХНІКИ І ЦИСТЕРН 3 ПІММ	КОРАБЛІ ТА КАТЕРИ	ОПЕРАТИВНО-ТАКТИЧНІ БПЛА

реклама **БЛАГОУСТРІЙ**

Як запустити організоване вивезення сміття у селах громади

■ Це тема №1, що звучала на нараді керівників комунальних служб міста, яка цього тижня відбулася у розширеному форматі. На зібранні були присутні: секретар міської ради Наталія Сьомак, заступник міського голови Олександр Флоренко, начальниця відділу прогнозування і розвитку громади Вікторія Остроглазова та заступниця голови релокованої Шахівської військової адміністрації Лілія Тихонова і директор КП Олександр Соловарь.

Нагадаємо, у місті Золотоноша налагоджено вивезення ТПВ від багатоповерхівок і щомісячний подворовий вивіз з приватного сектора. У селах громади нині немає централізованого вивезення твердих побутових відходів. Завдяки очільникам старостатів побутися непотребу сільчани можуть раз на місяць, коли одноосібники чи приватні організації забезпечують технікою. Ця послуга для людей безкоштовна і вони нею охоче користувалися. Як впровадити платний вивіз і як правильно розрахувати сільський тариф - обговорювали керівники, прислухаючись до думки сільських очільників міні-громад. Адже їм доведеться проводити колосальну роботу з мешканцями сіл щодо укладання договорів з підприємством на вивезення побутових відходів. Як свідчить досвід Золотоноші, кризь який пройшли керівники міста ще 10 років тому, - коли безплатне вивезення, то з кожного двору-вулиці сміття достатньо, а коли впровадили договори та плату, то воно й розтануло, як сніг навесні.

Про те, що у селах громади побутових відходів вистачає, говорить факт виділення грошей з бюджету на підгортання сільських сміттєзвалищ, залучення приватної техніки.

Скільки платитимуть сільчани, як часто буде заїжджати комунальна техніка, чи тариф розрахують на обійстя чи на кожного прописаного мешканця домоволодіння, чи полігон використають міський чи облаштують в одному із сіл - ці питання для тижневого опрацювання керівникам. Старости ж повинні подати кількість населення у кожному селі, загальну кількість домоволодінь та сумарний кілометраж вулиць.

- Виходячи з нормативних документів, загальноприйнятих правил благоустрою зокрема, кожен мешканець продукує тверді побутові відходи, а отже мусить мати договір на їх вивезення, - підсумував Флоренко. - Послуга вартуватиме орієнтовно 60 гривень на місяць, а штраф за порушення правил благоустрою відповідно до статті 152 КУпАП - 1360 гривень.

Посадовець нагадав, що до 2030 року в Україні буде введена система сортування сміття, до якої треба ментально готувати людей вже сьогодні.

"Горить" електрик

- Працюємо в аварійному режимі, - повідомив на

нараді голова правління ПрАТ "Янтарь" Володимир Гончар. - У багатоповерхівках стара електропроводка, яка не витримує навантаження. Особливо відчутно це з посиленням морозів. У щитових просто сплавляються в одну масу проводи. Тим більше, що "щитки" опломбовані енергетиками РЕМУ і нам доводиться чекати виїзду бригади, як це найчастіше стається на вул. Шевченка, 34.

Через закорочення зросло в надцять разів навантаження на єдиного електрика підприємства. Людина пенсійного віку працює без вихідних. Бажаючих скористатися вакансією немає, бо ПрАТ не критична інфраструктура і фахівці не мають бронювання.

Ще одна проблема: порив систем водовідведення та опалення у покинутих квартирах, власники яких евакуйовалися: вул. Шевченка, 148; Незалежності, 75; Черкаська, 85.

За словами Володимира Гончара, перемерзання труб частково можна уникнути, якби мешканці будинків дбали про збереження тепла і зачиняли двері під'їздів під час таких 20-градусних морозів.

Ринкова торгівля - на паузі

Хоч продавці Центрального ринку, хоч Недільного за низьких температур призупинили торгівлю. За словами директора КП "Золотоніський міський ринок" Тараса Супруна, лише 5-10% приватних підприємств нині здійснюють діяльність. Традиційно січень таким непродуктивним і є, але цьогоріч це особливо помітно.

Люди працюють, не витримує техніка

Факт перемерзання системи водопостачання підтвердив і директор КП "Міськводоканал" Сергій Кузнецов. Він повідомив, що відновили роботу мереж у дитячому садочку "Ялинка" та дошкільному закладі Деньгів.

- Вандалізм підлітків триває, - додав керівник. - У п'ятницю вони пуляли цеглою по комунальній техніці, а у понеділок, 2 лютого, кидали камінням у котельню на Лікарняній.

Сергій Кузнецов пояснив причину виходу з ладу портового сміттєвоза:

- Двигун розігріли, відмовляє гідравліка.

■ Розчищення та обробка протижелезною сумішшю вулиці Шевченка.

Його слова підтвердила директорка ПП "Базис плюс" Олена Козлова.

І щодо розгортання вулиць. "Водоканал" через накладені бордюри камені обабіч вулиць побив 2 відвали, яких у снігу водій не може помітити. Через виведену з ладу техніку мешканці деяких вулиць її на розгортання не дочекалися.

Як розповів староста Благодатного Дмитро Шевченко, на одній з вулиць села тракторист розвернув техніку, бо не зміг проїхати через необрізане гілля висаджених біля дворів дерев.

- Через ці нерозчищені вишеньки-яблунки ми не можемо іноді доїхати до палаючого будинку, - додав керівник ДПК Максим Масюк. - Хазяйка вибігла, руки благально складає, а машина просто не продереться. І хто винен?

Пункт незламності працює

Як повідомив начальник відділу з питань надзвичайних ситуацій Олексій Луца, відповідно до рішення комісії ТЕБ та НС на Благовіщенській, 87 з 29 січня розпочав роботу Пункт незламності. Він відчинений у робочі та вихідні дні з 8-ої до 17:00.

Перемикання не витримують реле

Представник ТОВ "380В" Володимир Восколович доповів про відновлення роботи трансформаторних підстанцій, де перегорають кабелі та виходять з ладу реле. Разом з керівництвом громади обговорили заощаджувачий режим роботи вуличного освітлення. Вирішили, що принаймні цього тижня зовнішні ліхтарі працюватимуть у штатному режимі, а за умови введення більш строгих графіків відключення - рішення переглянуть.

- Відновили освітлення в укритті СШІТ №2 та працювали у Кропивні відповідно до заявок старости, - додав Восколович.

Частина запланованих робіт комунальники відклали до четверга, коли синоптики прогнозують підвищену температуру.

Алла КАПЛЯ.

ПОРАДИ ДОСВІДЧЕНИХ

Коли мінус двадцять - це не температура, а випробування:

досвід золотоніських водіїв у боротьбі із суворими зимовими дорогами

- Часто в морози підводить і якість пального, тож перевіряйте все заздалегідь. Акумулятор на морозі здається швидко, те саме з омивачем - якщо рідина замерзла або її просто немає, ти сліпий на дорозі.

У мережі навіть створені чек-листи перед виїздом з дому. На першому місті задача - повністю очистити машину. Сніг на даху - це небезпека: при гальмуванні він летить на лобове скло. Чистими мають бути вікна, дзеркала, фари, номер - видимість узимку вирішує секунди.

Їхати треба спокійно (хоч я і пояснюю як першокласникам, але часто у поспіху на роботу чи у справах забуваєш навіть прості речі).

Зимова гума - обов'язкова, але вона не пробачає різких рухів. Плавний старт, м'яке гальмування і нормальна дистанція - це не перестраховка, а здоровий глузд.

- Загалом узимку все тримається на двох речах: технічній підготовці машини та вправності водія і розчищенням дорогам. У нашому місті з цим якраз все добре, - підсумовує Вадим Маленко.

Таксі в мороз: більше викликів, більше ризику

Таксисти зізнаються: у сильні морози роботи стає більше. Але разом із замовленнями зростає і напруга. Часто виїзд на виклик просто не окупає себе - більше потенційних витрат, ніж заробітку.

- Усі хочуть швидко і тепло, а дороги бувають слизькі, як скло, - ділиться Володимир, місцевий таксист. - Гальмуєш раніше, їдеш повільніше, але пасажир усе одно нервує: чому так довго? А якщо повідомляєш, що треба декілька годин почекаати, поки підтане, то взагалі навіть послати можуть.

Нещодавно, наприкінці січня, золотоніська ожеледиця змусила водіїв таксі не вийти на рейс. З одного боку клієнти втратили зручну опцію пересування містом. Але є й інша сторона - людська. Саме в морози частіше трапляються дрібні ДТП, машини глухнуть просто посеред дороги - це все треба розуміти.

- У будь-якому разі навіть якщо машину понесло - головне не панікувати. Кермо крутять у бік заносу, без різких рухів. Привід у всіх різний, але спокій і плавність завжди виручають. А якщо застряг - іноді достатньо трохи "розкачати" авто, без героїства.

Мороз не робить жодних знижок

Олена за кермом уже декілька років, але все одно зізнається - складно в цьогорічні зимові погодні умови виїздити із двору. Каже: узимку до водійок ставляться уважніше - і це інколи рятуне.

- Коли авто не заводиться, завжди хтось підходить допомогти. Можливо це мені просто щастить - усміхається вона. - Але мороз не питає, хто ти: новачок чи досвідчений водій. Якщо не підготувався - будеш мерзнути так само. Чи навіть лишати транспорт вдома і йти пішки.

У її машині взимку завжди є термос, плед і запасні рукавиці. Бо навіть коротка поїздка може затягнутися.

- У -20 салон прогрівається повільно, сидіння крижані, кермо холодне. Але це дрібниці порівняно з льодовим шаром, який вранці покриває автомобіль. Часом доводиться використовувати розморожувач скла і замків, але якщо чесно цієї зими були періоди, коли і це не рятувало.

Мороз як лакмусовий папір

Сильні холоди оголюють усе: технічний стан авто, звички водія, рівень відповідальності. Хтось готується заздалегідь, хтось сподівається "якось буде". Але мінус двадцять не пробачає самовпевненості.

Попри це, саме в такі дні на дорогах з'являється більше взаємної підтримки. Мороз стискає метал і асфальт, але часто робить теплішими людей.

І коли через кілька тижнів температура піднімається, водії зітхають із полегшенням. Та досвід залишається.

Вікторія ГОРОБЕЦЬ.

■ Коли стовпчик термометра опускається до -20 і нижче, зима перестає бути красивою білосніжною казкою. На перший план виходять снігові замети, ожеледь, тріскучий вітер і вони диктують свої правила - жорсткі, безкомпромісні, в рамках суворих обставин.

Для водія це означає одне: кожен виїзд - як маленька лотерея, заведеться автівка чи ні. Проте автомобілісти як один повторюють, техніка осучаснюється і проблеми, які були років 15 тому, виникають вкрай рідко.

Взимку навіть коротка поїздка - це не "скочив і поїхав"

У водія КП "Золотоніський центр первинної медико-санітарної допомоги" Вадима Маленка за плечима десятки років водійського стажу. Як тільки ми запитали його про зимові перипетії водіїв, він одразу зауважив: у машині мають бути всі базові речі, а також лопата, трос, щітка.

- Тут нічого нового і ніякої дивини я не розповім. Але все ж возіть із собою важливі теплі рукавички, плед, щоб накрити про всяк випадок машину, та інші дрібниці.

Не забув автомобіліст зі стажем додати і про технічний стан авто, який взимку вирішує ледь не більшість проблем. Повний бак - це не лише про дорогу, а й про можливість зігрітися.

ВАШЕ
ЗДОРОВ'Я

У здоровому тілі - здоровий дух

■ Чи багато ви знаєте людей, які на Водохреща пірнають в ополонку? Знайти їх, та ще й сьогодні, у такі складні для нашої країни часи, у таку холодну морозну зиму - справа непроста. Як свідчить статистика, масове купання в ополонці (у поєднанні з рухом моржування) стало популярним в Україні лише у 80-90-х роках. Люди старшого покоління добре пам'ятають святкування Водохреща на берегах річок та озер і велику кількість моржів-пірнальників усіх вікових категорій.

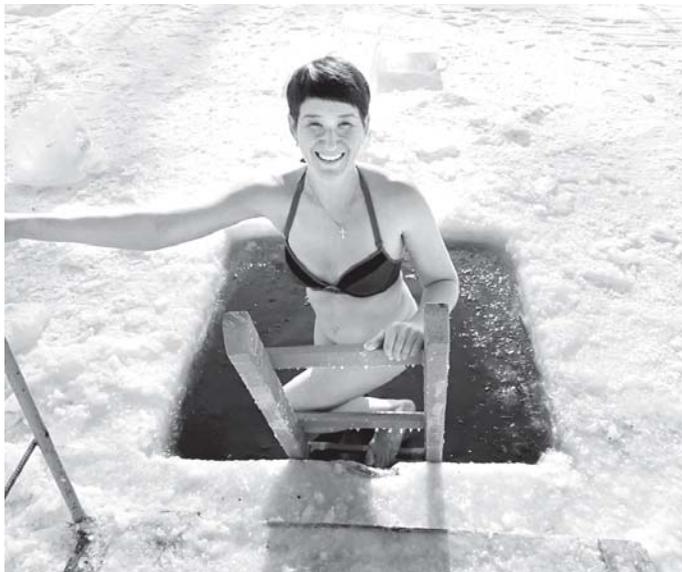
Тепер кількість таких людей значно зменшилася, через війну і нові дати у календарі. Але вони такі є, ці дивні відчайдухи! Цікаво, що для них означає ритуал пірнання? Данину народним традиціям і обрядам? Спосіб загартування і зміцнення здоров'я? А може, засіб для змиття гріхів чи вроків, як вважали наші пращури? Про це і дещо інше ми запитали у двох представників сміливої групи пірнальників, які погодилися вийти на зв'язок з газетою для короткого інтерв'ю:

Богдан РАФАЛЬСЬКИЙ,
військовослужбовець:

Я не зразу наважився пірнути в ополонку, тільки спостерігав за іншими. Роздягнувшись на такому морозі і занурившись у холодну воду? Ні і ні! Коли вже був повнолітнім, старші товариші - **В'ячеслав Гаркавий** (зараз захищає Україну) та **Ігор Саєнко** (вже пенсіонер) таки вмовили мене хоча б обливатися свяченою водою. З того часу, вже близько 30-ти років, я подружився з холодною водою взимку, на Водохреща. Спочатку тільки виливав на себе три відра свяченої води у кабінці, біля джерела Святителя Софронія, що поряд із Свято-Покровським Красногірським монастирем. Такий спосіб теж вважається одним з різновидів Хрещенського обряду. До речі, наші пращури козаки ніколи не пірнали в освячену воду, вважаючи це оскверненням її брентим, грішним тілом. Вони лише пили її, набираючи про запас на цілий рік у глечики чи жбани. З часом про це забулося і я, як усі інші приборники такого обряду, почав пірнати в ополонку. Незважаючи на поранення та контузії, а ще, на нещодавнє запалення легенів, яке переніс досить важко, не зрадив давній традиції і зважився

таки знову пірнути 19 січня, не дивлячись на зміщення нерухомих свят у церковному календарі. Хоч у церкву не ходжу, вважаю себе людиною віруючою, хрещеним християнином і все таки, більш правильним, думаю, буде святкувати Водохреща, як раніше. Цю дату люди ж не просто так взяли "з голови", вона ж на чомусь ґрунтується, встановлена християнською церквою у пам'ять про хрещення 30-річного Христа у річці Йордан і відзначається стільки років.

Для мене цей ритуал - три в одному, і данина традиції і спосіб загартування і святкування церковного свята. Зараз я служу у резервному батальйоні, живемо ми у палатках, так що дуже надіюсь, що освячена вода допоможе мені тримати планку здоров'я на потрібній висоті.

Наталія СУПРУН (на фото),
приватний підприємець:

Купання в ополонці для нашої сім'ї це вже давня традиція. Все почалося 15 років тому, коли мій тато запитав жартома: "А слабо тобі в ополонку пірну-

ти?" Я тоді відповіла: "Ти ж знаєш, що я це зможу!" Мама взялася за голову, але нас вже було не зупинити, бо обоє вперті. Шкода, що тата вже немає і він не може побачити, що я продовжую наше з ним починання, але вірю: він усе знає і посміхається у вуса. Тепер мене підтримують мої хлопці: чоловік **Богдан** (начальник дільниці тепломережі КП "Міськводоканал") і 7-річний син **Володя**. У минулому році він теж пірнав разом з нами, а цього року ми не дозволили - дуже холодна зима. Наша сім'я взагалі холодостійка, ми можемо запросто купатися у Дніпрі навіть у жовтні, надаємо перевагу холодному душу над теплим. І ви знаєте, я, можна сказати, майже не хворію, ну хіба що вірус можу підхопити. З роками у мене виробився стійкий імунітет, не пам'ятаю, коли останній раз боліло горло чи були проблеми з носом, наприклад.

Постійне місце нашого щорічного обряду - ополонка біля Красногірського монастиря. 19 січня у мене день народження, тож саме в цей день ми і святкуємо Водохреща, так уже звикли. Звичайно, це данина народній традиції і бажання духовно оновитися в освяченій воді. Бажаю усім здоров'я, це головне.

У 2026-му році на Черкащині визначили десять місць для купання. Рятувальники підготували місце, щоб людям було зручно і безпечно заходити до крижаної води, до ополонки. Вони безпосередньо біля цих ополонек чергували.

На Золотоніщині жодна громада не давала заявку до ДСНС на проведення офіційних заходів.

Як згадують затяті золотоніські моржі, найбільш організовано Водохреща проходили у селі Мельники на Чорнобаївщині. На березі річки розбивали великий намет, де бажуючі пірнути у крижану купіль могли переодягтися, розтерти тіло, випити гарячого чаю. Цьогоріч, припускаємо, з огляду на безпекову ситуацію і заборону масових заходів на Золотоніщині вікову традицію поставили на паузу.

Лариса ГАЙОВА.

РЕКЛАМА У ЦЕНТРИ УВАГИ - ДІТИ

Де ночувала дитина?

■ 26 січня до приймального відділення Золотоніської багатопрофільної лікарні бригадою екстреної допомоги була доставлена 26-річна жінка. Медики надали їй першу допомогу, оскільки вона мала незначні зовнішні пошкодження. При огляді переломів та забоїв не виявили. Під час реєстрації особи з'ясували, що вдома, в орендованому будинку залишилася дитина. Співмешканець жінки був затриманий поліцією для встановлення особи, бо при ньому не виявилось документів.

Цю інформацію наступного дня вранці отримали фахівці Золотоніської служби у справах дітей, сім'ї, молоді і спорту. Очільниця служби **Ніна Засенко** разом із **Світланою Радченко** та фахівцем із соціальної роботи центру надання соціальних послуг **Наталією Ярош** у супроводі офіцерів сектору превенції районного відділу поліції виїхали за вказаною адресою на вулицю Думитрашко.

У будинку вони побачили матір та її сина. Жінка, у котрої лікарі не виявили травм, вночі прийшла додому. П'ятирічний хлопчик ночував у небайдужих сусідів.

Люди з числа внутрішньо переміщених осіб, - пояснила Ніна Засенко. - Але на обліку у Золотоніському управлінні праці і соціального захисту населення не перебувають. Тому, за їхніми словами, виплат не отримують. Ми припускаємо, що чоловік і жінка можуть бути зареєстровані в іншій громаді.

Мати дитини - тимчасово непрацююча. Вона мала місце роботи в одному з маркетів міста, але графік роботи її не влаштував і вона звільнилася. Шлюб із співмешканцем не зареєстрований, але він визнав батьківство відносно дитини. Чоловік працював на переробному підприємстві міста. Спосіб життя членів сім'ї потребує контролю.

Службовці взяли родину під соціальний супровід як таку, що опинилася в складних життєвих обставинах. Разом з представниками ювенальної превенції систематично відвідуватимуть сім'ю, перевірятимуть стан помешкання, наявність їжі, одягу, контроль за перебуванням у дитячому садочку. Фахівці намагатимуться допомогти родині подолати кризу і зберегти біологічну родину для дитини.

Якщо родина не може подолати обставини самостійно, дитина може бути тимчасово влаштована у патронатну сім'ю. Коли ж батьки протягом 3-х (максимум 6-и місяців) не виправляться, служба може ініціювати позбавлення батьківських прав та влаштування дитини під опіку, у прийомну сім'ю або дитячий будинок сімейного типу.

Алла КАПЛЯ.

ВОЇНИ В ТИЛУ

Микола АНІКАНОВ -
пожежний-рятувальник
у Золотоноші

■ Для Миколи стати пожежним було мрією дитинства. З юних років він займався спортом, був фізично розвиненим, але чомусь таки сумнівався у своїх силах.

Все виявилось не так важко, коли є бажання. І все вийшло! - каже пожежний-рятувальник з 9-річним досвідом.

Він добре пам'ятає свій перший виїзд на пожежу і каже, що вже тоді відчув себе на своєму місці. Безліч разів Аніканов виїжджав на ліквідацію наслідків ворожих обстрілів на рідній Донеччині. Пам'ятає і той моторошний день, коли почалося повномасштабне вторгнення. І той другий день, коли після зміни прийшов додому і зрозумів, що ховатися більше нема де. Його будинок знаходився на краю міста і вже потерпав від постійних прильотів. До рідного міста наближалася російська навала. Далі - окупація і страшне усвідомлення того, що домівку доведеться залишити.

Люди боялися виїжджати, бо ворог цинічно обстрілював евакуаційні колони. Через деякий час я таки ризикнув - разом з родичами поїхав геть їх машиною. Дорогою ми бачили сотні розстріляних

машин з білими прапорцями... Нам вдалося добратися до Дніпропетровської області, - згадує Микола.

"Моя дружина **Альона** на початку війни знаходилась у Маріуполі. Виїхати звідти їй вдалося тільки через 2 місяці", - із сумом каже чоловік.

Деякий час Аніканов служив на Дніпропетровщині, а потім повернувся на Донеччину. Розбір завалів, пошук потерпілих і постійні обстріли - на межі людських можливостей він із побратимами по службі ліквідував, допомагав, рятував.

Я бачив повністю стерті з лиця землі села, розбиті, вщент вигорілі. Бувало, горіли цілі райони. Води практично не було, а з неба на нас полювали дрони, - продовжує свою розповідь надзвичайник.

Влітку 2024 року у Аніканових народився син **Артемка**. І Микола вирішив перевестися по службі у черкаський гар-

нізон. Вже були знайомі, які переїхали сюди і вони порадили саме цю область. Микола скористався порадою і не пошкодував. Каже, зустріли тут дуже душевно.

"У новому регіоні є й новий досвід. Наприклад, я вперше зіткнувся з пожежами на торфовищах. Одна справа, коли горить трава на поверхні. Загасили її і все. А торфи горять під землею, пожежі розповсюджуються на великі площі. Для ліквідації треба багато води і особового складу рятувальних підрозділів", - говорить вогнеборець.

Весь вільний час Микола проводить із сім'єю.

Дитина росте так швидко. Намагаюся вловити важливі моменти, - розповідає щасливий батько.

За інформацією пресслужби Золотоніського РУ ГУ ДСНС.

СЦЕНАРІЙ ЖИТТЯ

Любість

про Шарика-Барометра

У нашому домі Шарик з'явився давно. Ніхто вже й не пам'ятав точно, коли саме. Здавалося, він був тут завжди - як стара груша за тином, як скрипучі двері, що знають усі руки сусідів, родичів і просто тих, хто завітав на вогник. Пес був звичайний на вигляд: не породистий, не страшний, не кумедний. Взимку як линок, влітку як безхатько. Залежно від того скільки його не було вдома і наскільки він розіллє свою господиню - захоче вона його привести у божий вигляд чи ні. Але в ньому було щось таке, чого не поясниш словами. Мабуть, спокій якийсь, особливий собачий так би мовити.

Шарик ніколи не метався. Не біг без причини. Не гавкав просто так. Він умів чекати на смаколки, ніколи не випрошував ласки. Можливо гордий, можливо хитрий. Але він умів чудово відчувати погоду.

Саме тому його й прозвали Барометром.

Коли надворі тримався холод, Шарик був тут як тут. Завжди вдома. Лежав біля порога або біля теплої стіни, підклавши під себе лапи. Дивився уважно, ніби охороняв не хату, а сам порядок речей. Мороз для нього був сигналом: тримайся ближче до свого.

- Холодно, - ніби казав він, зіхаючи й згортаючись клубком. - Куди ж у таку пору ходити?

І справді - в мороз він навіть носа за двері не вистромявав. Ні крики з вулиці, ні скрипуча хвіртка, ні запахи свіжини не могли його виманити. Бо він знав: холод не любить зайвих рухів, треба берегти теплообмін.

Зате варто було теплу тількино підкратися - не прийти, а

саме підкратися - як Шарик мінявся.

Це не був різкий момент. Не було сигналу чи команди. Просто одного дня він спокійно сховався з хати. Не вибігав, не радів, не крутився. Вийшов, став на порозі, вдихнув повітря і ніби подумав:

- Ага... воно прийшло.

Тепло він відчував раніше за всіх. Коли люди ще сперечалися: "А може, ще приморозить?", Шарик уже йшов дорогою. Повільно, рівно, з таким виглядом, ніби знав - назад сьогодні не поспішатиме.

І починалися його великі прогулянки.

Він ішов дворами - всіма, де тільки можна. Заходив тихо, ніби був там завжди. Лягав на землю, де сонце затрималося довше. Зупинявся біля воріт, слухав життя. Десь хтось сварився, десь сміялися діти, десь пахло їжею. Шарик усе це приймав спокійно, без оцінок.

- Тепло має пройти всюди, - ніби бурмотів він. - Я просто перевіряю.

У кожному дворі він знаходив собі місце. Не заважав, не вимагав. Люди вже звикли.

- А, це Барометр прийшов. Значить, весна справжня.

Діти гладили його по голові, старі кивали, мовляв, тепер точно можна вірити.

Та тепло - річ хитра. Воно може зникнути так само тихо, як прийшло.

І тоді траплялося диво.

Одного вечора повітря раптом стало стиснутим, наче от-от дасть лапаса морозяними вітхами. Земля - твердою, прохолодною і аж ніяк непривітною. Навпаки - занадто чистим, подекуди сірим. І Шарик, де б

він не був, повертався. Без страху, що його з хати виженуть, без поспіху - бо ж ніколи голодним і не був, але впевнено. Він ішов додому, бо знав: мороз не питає дозволу зайти в гості, він як приперся, то приперся надовго.

- Все, нагулювався, - думав він. - Тепер треба берегти тепло.

І вже зранку він знову був на своєму місці - вдома. Лежав, слухав, як холод ходить довкола, і не зрушував. Люди дивилися на нього й розуміли більше, ніж з будь-яких прогнозів.

- Якщо Шарик не пішов - значить, ще зима, - казали вони.

Так роки й минали. Змінювалися пори, люди, двори. А Шарик залишався.

Він не намагався бути головним. Він просто жив так, як відчував.

- Я не пророк, - ніби говорив він, запліваючи очі. - Я просто знаю, де мені добре. А якщо мені добре - значить, і світ у порядку.

І, може, саме тому всі йому вірили. Бо інколи достатньо просто дивитися на старого пса, який сходить з хати чи залишається вдома, щоб зрозуміти: погода - це не про градуси. Це про відчуття, про турботу про себе і обережне очікування завтрашнього дня.

З роками Шарик став рухатися повільніше. Не тому, що не міг - просто більше не поспішав. Перед тим як вийти з хати, він довше стояв на порозі, вдивлявся в повітря, ніби слухав небо. Лягав уже не будь-де, а лише там, де було по-справжньому тепло. Іноді здавалось, що він не стільки перевіряє погоду, скільки зважає: чи варто сьогодні йти.

Тепло він усе ще відчував. Але тепер знав: воно нікуди не тікає, якщо не гнатися за ним. Мороз теж не лякав - він просто вимагав спокою. Тож Шарик частіше залишався вдома. Лежав біля тієї ж стіни, слухав, як світ рухається повз, і дихав рівно, без зайвих думок.

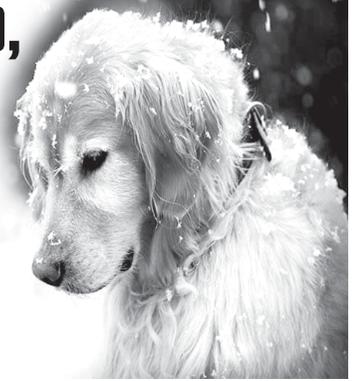
- Я своє вже перевірів, - ніби казав він, запліваючи очі. - Тепер нехай погода приходить сама.

І люди, дивлячись на старого пса, розуміли ще одну просту річ: не все в житті треба зустрічати в дорозі. Іноді найточніший барометр - це той, хто знає, коли варто залишитися вдома.

Вікторія ГОРОБЕЦЬ.

ПРО БРАТІВ НАШИХ МЕНШИХ

Місто очима того, кого зазвичай не помічають

Він майже не бачить, але щодня відчуває місто краще за багатьох із нас. Це історія про старого безпритульного пса, зграю, що стала родиною, і про відповідальність людей, яку неможливо обійти стороною.

Я не знаю, який сьогодні день. Якщо чесно, для мене це вже не так важливо. Дні для мене давно перестали мати назви. Я орієнтуюся не за календарем, а за звуками: коли зранку грюкають під'їзні двері п'ятиповерхівки, коли хтось виносить сміття, коли діти біжать до школи, а ввечері місто повільно стихає.

Мене звати... Я й сам уже не пам'ятаю. Але колись мене точно якось звали. Я пам'ятаю голос - жіночий, трохи втомлений, але добрий. Пам'ятаю руку, що гладила за вухом. Пам'ятаю тепло дому й миску біля батареї. А далі пам'ять ніби обривається, як старий повідець.

Тепер я - старий пес. Дуже великий. І майже сліпий. Світ для мене - це не картинка, а запахи, звуки й кроки. Я живу біля п'ятиповерхівки на вулиці Незалежності. Тут я навчився бути обережним і нікому не заважати.

Колись я дуже боявся дороги. Для сліпого пса машини - це небезпека, яку не завжди встигаєш почути. Я стояв довго, притискаючись до землі, і чекав. Чекав, поки стане тихо або поки хтось мене прожене.

Але одного дня до мене підійшли вони.

Спочатку я почув гарчання. Потім - обережне обнюхування. Зграя. Молоді, швидкі, уважні. Я був для них чужим: старим і повільним. Я думав, що мене проженуть. Але цього не сталося.

Один став зліва. Інший - позаду. Вони ніби взяли мене між собою. І ми пішли. Лише потім я зрозумів: ми переходимо дорогу. Вони зупинилися, коли почули машини, і рушили тільки тоді, коли стало безпечно. Відтоді я більше не ходжу сам.

Коли нам приносять їжу, я чую, як шарудять пакети й дзвенять миски. Я не кидаюся вперед. Я знаю - мені дадуть. Молодші чекають, поки я знайду свою порцію. А якщо я гублюся, хтось

легенько штовхає мене носом. Я не бачу їхніх очей. Але я точно знаю - вони поруч.

Люди реагують по-різному. Хтось відвертається і пришвидшує крок. Хтось каже: "Бідний пес..." - і йде далі. Хтось сердиться, бо вважає, що собакам не місце біля будинків. А хтось тихо залишає їжу або наливає води. Без фото. Без слів.

Я не знаю людських правил і законів. Але я добре знаю прості речі. Старших не кидають. Слабших не ображають. Тих, хто не може попросити, помічають без слів.

Я прожив довге життя. І тепер я ніби дивлюся на місто по-іншому. У ньому є байдужість. Є страх. Є злість. Але є й доброта.

Є дівчинка, яка щоранку вітається зі мною. Є чоловік, який завжди ставить миску в те саме місце, щоб я міг її знайти. Є зграя, яка стала моєю родиною.

Часто кажуть, що тварини нічого не розуміють. Але ми дуже добре відчуваємо, що таке відповідальність. Бо якщо ти слабший - тебе або захистять, або ти зникнеш.

І тут ця історія стає вже не тільки про мене.

Вона про людей. Про тих, хто бере тварину маленькою, а потім залишає її старість на вулиці. Про тих, хто відвертається, щоб не бачити відповідальності. І про тих, хто розуміє: ми відповідаємо за тих, кого приручили. І навіть за тих, кого не змогли врятувати інші.

Я - старий і сліпий пес з вулиці Незалежності. Можливо, мене не стане завтра. Але сьогодні я живу, бо хтось не пройшов повз. Бо зграя прийняла. Бо місто - це не лише будинки й дороги.

Місто - це люди. І їхній вибір.

Якщо ви колись побачите старого пса, який повільно йде, прислухаючись до світу, - просто зупиніться. Іноді цього достатньо, щоб хтось прожив ще один день.

Євгенія ВАСІНА.

Scrabble grid with clues and answers in Ukrainian. Clues include: 'Струм на старті', 'Тур у змаганнях', 'Основна спиртність', 'Ніс сорочки', 'Схил берега', 'Священна гора', 'Комп'ютерна краба', 'Сіль цитрусових', 'Горіх у батончику', 'Джарова координата', 'Край зброї', 'Символ святості', 'Японський осялювальний', '...ценко, фітнес-тренер', 'Акторська вечірка', 'Іх "печуть" від сороку', 'Для виструпування шпунтів', 'Основи ... у тканині', 'Його подорожують до літака', 'Дика кішка', 'Арсенал аптечки', 'Ланка гусениці танка', 'Столиця в Африці', 'Морозне срібло на гліцериновій', 'Посмішка фортуни', 'Хвороба судин, нерва', 'Газетний колонтитул', 'Основи ... у тканині', 'Його подорожують до літака', 'Дика кішка', 'Арсенал аптечки', 'Ніс сорочки', 'Горіх у батончику', 'Джарова координата', 'Олухий ілюмінатор', 'Місто на Сумщині', 'Створив байку', 'Співак ... Бові', '1/60 гра дуса', 'Метушня', 'Військово-Сомко', 'Очільник ОУН (М)', 'Схил берега', 'Крій штапів', 'Зона земної кулі', 'Джарова координата', 'Отруйний туман мегало-ліса', 'Ковбоєвська горілка', 'Роздрання ванна', 'Музей мадам ...', 'Супер-номер готелю', 'Рчка Одер для польків', '"Тіл" сокири', '"Зброя" спона', 'Виснажена тварина', 'Володіння хана', 'Кінчик лещат

Відповіді до сканворду попереднього номера

Answers to the crossword puzzle from the previous issue, including words like: ОБВАЛ, ЕМ, ЯРУГА, ГІМН, СДЛА, УБЕРЕЗІЛЬ, ПЛІЧ, БЛІЦ, ІУДАРИ, ГЮЙСОПІК, ПНПОЯС, СЕТІБРИЖІ, РКАДІИ, ОІАДДА, НЕДІЛЯІДЛ, РПЛАЦРП, УКАЗЯГОДИ, САРХЛІ, САФРАІГОР, АУЛОБОДА, РМУАРРМ, АЕБАЛАДА, ЦІРКУЛЯЦІЯ, ІІДОРІАН, НАЯДАДОЗА

ПАМ'ЯТАЄМО. СУМУЄМО

Відійшов у вічність Іван Ілліч Міняйло. Світла пам'ять

■ 29 січня 2026 року перестало битися серце Івана Міняйла, колишнього начальника енергонагляду Золотоніського РЕМу.

Народився Іван Ілліч в Золотоноші 5 червня 1939 року. Батьки працювали в колгоспі. У сім'ї було двоє дітей. Навчався у Золотоніській зош №3. Після закінчення десятого класу навчався у Львівській школі кіномеханіків, де зустрів гарну дівчину Аню, яка стала його дружиною.

Далі була служба в армії. Після демобілізації якийсь час працював у Золотоніській військовій частині.

Здобув диплом Черкаського технікуму електрофікації, працював енергетиком на місцевому консервному заводі. Після навчання в Уманському інституті сільського господарства обійняв посаду начальника енергонагляду Золотоніського РЕМу. З цієї посади і вийшов на пенсію.

З дружиною **Анною Василівною** виростили, виховали, навчили двох дітей: сина **Олександра** і доньку **Наталію**. У них є троє внуків, двоє правнуків. Чудовий сім'янин, люблячий батько і дідусь, він опікувався всією ріднею, допомагав друзям, знайомим, сусідам, був безвідмовний у їхніх проханнях і потребах. Діти та внуки його дуже любили, колеги, знайомі поважали і цінували.

Мудрий і розважливий начальник, він впевнено керував своєю ділянкою роботи у Золотоніському РЕ-Мі: авторитет Івана Ілліча у місті і районі був великим. Він ніколи не підвищував голосу на підлеглих, але дисципліна і порядок в колективі були зразковими, всі його розпорядження і команди виконувалися беззастережно і якісно. За спогадами людей, колег, керівників району його вирізняла одна риса: він був нетерпимий до порушників правил споживання електроенергії і говорив це прямо у вічі, незважаючи на ранги і посади непорядних споживачів.

Вже перебуваючи на заслуженому відпочинку, був людиною з активною життєвою позицією, брав участь у клубі старійшин міста "Ветеран".

В суворі, холодні дні січня цього року Іван Ілліч відійшов у вічність. Впевнені, що попри щем і біль втрати, світла пам'ять і найкращі спогади надовго збережуться в серцях вдячних золотонісців.

Рідні висловлюють щире подяку начальнику Золотоніського РЕМу **Миколі Федоровичу Чанцеву**, головному інженеру **Анатолію Вікторовичу Шупану** за допомогу в організації і проведенні похорону.

В. В. Павліченко, Б. Г. Євмина, М. Ф. Чанцев, Н. Г. Степанчук, В. В. Кулініч, В. М. Дятченко, О. М. Хухрева, О. О. Лютаревич, В. І. Чамата, О. М. Омельченко, В. А. Ситник, В. Є. Остроглазов, О. В. Матвієнко, В. І. Попик, Б. Г. Анацький, О. К. Крижанівський, П. П. Малишко, В. М. Бобровський, О. М. Доценко, А. О. Кондра-сій.

БЕЗПЕКА ЖИТТЯ

На зміну дощам - морози: Чому гинуть люди

Зима-2026 - не тільки випробування на виживання для людей, а й непередбачуваний виснажливий квест для рятувальників. Статистика жахаюча: за 28 днів січня - 17 пожеж у житлових будинках на Золотоніщині. І найстрашніше, як інформують офіцери-рятувальники Золотоніського управління ДСНС, що усі вони як під копірку. Тобто типові. Від перегріву печі загорається дерев'яна балка, вигорає 1-3 квадрати стелі, пожежні заливають покрівлю водою для повної ліквідації займання, стеля обвалюється, люди залишаються без даху над головою.

У переважній більшості серед постраждалих - внутрішньо переміщені особи з Луганщини та Донеччини, або ж з південної Херсонщини, яким не доводилося користуватися пічним опаленням, які мешкали у значно вищих кліматичних умовах, а тут довелося стати пічниками: рубати дрова, опалювати житло. І можливо, користуватися житлом, де грубки не завжди в робочому стані та в димоходах не потрушена сажа.

Серед постраждалих - власники житла, котрі самостійно непрофесійно виклали в оселі камін, порушивши будівельні норми. Від полум'я загорілася дерев'яна драмка в глинобитній стіні, що спричинило пожежу. Посеред лютої зими і морозів сільчани лишилися з пошкодженням житлом.

Окрім виїздів на гасіння 17 пожеж, рятувальники ліквідували займання сажі у димоходах. Таких випадків було 8.

А далі надсумна статистика. Січневі пожежі забрали життя 4 людей, ще один потерпілий зазнав опіків. Про це повідомляє офіцер-рятувальник Золотоніської громади **Альона Коваль**.

Через введені графіки погодинних відключень, а іноді й аварійного знеструмлення, навіть газове опалення з вмонтованим насосним обладнанням залишається непродуктивним. Страждають золотонісці, у кого встановлені електричні котли. Як вихід, люди вдаються до використання альтернативних джерел опалення, живлення, та приготування їжі (газових пальників, гене-

раторів, електро-, газових обігрівачів, твердопаливного обладнання тощо), але грубо порушуючи вимоги пожежної і техногенної безпеки. Це призводить до пожеж, вибухів, а іноді й випадків отруєння чадним газом.

За прогнозами синоптиків, уже 30 січня після тимчасової відлиги знову вдарять морози. Ця ситуація уже нині непокоїть золотоніських офіцерів-рятувальників.

Золотоніське районне управління цивільного захисту та превентивної діяльності Головного управління ДСНС України у Черкаській області звертається до громадян з проханням дотримуватися правил та інструкції виробників та базових правил безпеки:

➤ **генератори використовуйте лише на відкритому повітрі.** Якщо з'явився запах пального, підтікання чи сторонні звуки - пристрій потрібно негайно вимкнути.

➤ **туристичні газові пальники та балони мають бути справними й сертифікованими.** Користуватися ними слід на відкритому повітрі або в добре провітрюваних приміщеннях.

➤ **під час використання пічного опалення не допускайте перегріву,** регулярно очищайте димоходи та не залишайте вогонь без нагляду.

➤ **використовуючи зарядні станції,** не підключайте прилади, потужність яких перевищує можливості пристрою, та дотримуйтеся умов зберігання.

➤ **не залишайте свічки без нагляду** та не запалюйте їх поблизу легкозаймистих матеріалів.

➤ **підключайте обігрівач до генератора чи зарядної станції** лише якщо потужність джерела живлення це дозволяє.

Слідкуйте за дітьми, не дозволяйте їм користуватися відкритим вогнем і потенційно небезпечними приладами. Подбайте про наявність вогнегасника в оселі та пам'ятайте: у разі екстреної ситуації слід негайно телефонувати за номерами **101, 112** або викликати допомогу через застосунок "**112 Ukraine**".

Дотримуйтеся правил використання альтернативних джерел енергії. Вмикайте безпеку!

Алла КАПЛЯ.

Станом на 4 лютого 2026 року Національний банк України (НБУ) встановив такі офіційні курси гривні до іноземних валют:
\$1 - 43,192 грн; 1 євро - 50,950 грн.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМ

Диплом Д №130456, виданий Канівським ПТУ-23 14 липня 1987 року на ім'я Любові Василівни ЛЕЩЕНКО.

КУПЛЮ

■ **ПУХ, ПЕРО** (старе та нове). Тел.: **(066) 003-06-76.**

ПОРАДИ ДО ЧАСУ

Чим зайнятися, коли немає світла?

ІДЕЇ ДЛЯ ЗАТИШНОГО ВЕЧОРА

З настанням холодів ворог традиційно намагається поселити у наших домівок темряву й холод. Обстріли та аварійні відключення світла стали частиною нашого життя. Українці навчилися швидко адаптуватися: запаслися ліхтариками, павербанками, теплими ковдрами та планами "Б".

Та попри підготовку, зимові вечори без світла можуть здаватися довгими й нудними. Саме тому питання, чим зайнятися, коли немає світла, залишається актуальним. У цьому матеріалі розповідаємо, чим зайнятися, коли немає світла, щоб вечір не перетворився на суцільну нудьгу.

Психологічний добробут під час блекаутів

Насамперед варто подбати про свій психологічний стан: що сильнішими ми будемо внутрішньо, то легше зможемо пройти крізь усі випробування й матимемо сили допомогти близьким.

Медитація. Скористайтеся тишею, щоб сповільнити-ся і побути наодинці зі своїми думками.

Медитація - чудовий спосіб перемкнутися, 10 хвилин спокійного дихання і усвідомленого перебування у моменті допоможуть зняти тривожність, відновити сили і почуватися краще.

Планування та письмо. З'являється можливість взяти в руки олівець та розписати свої плани, мрії та побажання на найближчі роки. Така активність зменшує рівень занепокоєння, покращує емоційне самопочуття і допомагає краще аналізувати свої почуття та переживання. Письмо від руки та планування заспокоюють нервову систему та сприяють емоційному благополуччю.

У довгостроковій перспективі письмо від руки допомагає покращити пам'ять та концентрацію, усвідомлення своїх емоційних потреб, посилює емоційну стабільність та креативність, оскільки стимулює асоціативне мислення через фізичний контакт з ручкою та папером.

Прибирання. Відключення світла справді гарна можливість навести лад у домі, а відтак й у власній голові. Психологи стверджують, що прибирання може поліпшити настрій, дає відчуття контролю та медитативний ефект завдяки повторюваним діям. Допомагає розвантажити простір навколо, звільняючи від візуального шуму, а фізичний рух стимулює вироблення ендорфінів - гормонів щастя та природних знеболювальних. Прибирання сприяє емоційній рівновазі.

Час з друзями та рідними. Відключення світла - чудова можливість більше поспілкуватися з близькими.

Настільні та карткові ігри. Класика для блекаутів. Не потрібні гаджети, павербанки чи інтернет, лише ліхтарик, щоб бачити одне одного. Беріть те, що є під рукою, навіть банальну колоду карт. Якщо сидите без світла удвох, можна позмагатися у шахах, шашках, нардах тощо. Настільні ігри - популярне дозвілля під час блекаутів

Розмовні ігри. Якщо фізичних ігор поруч немає, завжди можна провести час за словесними: контакт, крокодил, міста, три слова... Таке дозвілля допоможе не лише провести години блекауту із задоволенням, а ще й краще пізнати одне одного та зблизитися з друзями й рідними.

Паперові книги. Чи не найкраще заняття під час блекаутів. Головне - мати ліхтарик чи інше джерело світла і можна насолоджуватися книгами, які раніше відклали.

Завантажені відео на YouTube, Netflix та інших платформах. Якщо зарядка є, але інтернет повільний або відсутній взагалі, гарним варіантом будуть завантажені відео, фільми та серіали.

Handmade та творчість. Це чудовий час для творчості. Є нагода побути наодинці з думками або разом із рідними та створити щось прекрасне.

Малювання, в'язання, ліплення з полімерної глини, створення прикрас із бісеру тощо - експериментуйте і знайдіть нове офлайн-заняття до душі. Творчість під час відключень електрики - чудове дозвілля, яке допомагає віднайти внутрішню рівновагу.

Якими б темними не були вечори, головне - не втрачати внутрішнього світла і дарувати його близьким. Використовуйте час без електрики для справ, які давно відклали, і тоді ці обставини не будуть некомфортним досвідом, а стануть цінним часом для нових хобі, самопізнання та спілкування з друзями та рідними.

ШЛЮБ І РОДИНА

Красиві дати, рідкісні імена й серпневий бебі-бул: підсумки 2025 року

Протягом року на Золотоніщині офіційно одружилися 288 пар. Найбільше весілля традиційно припало на літо - пік був у липні, коли на весільний рушник стали 34 молодят.

Принагідно зазначимо віковий весільний діапазон. Наймолодшою серед пар виявилась наречена - вона одружилася у 18 років. Найстаршим же визнано нареченого - 74-річного чоловіка.

За інформацією відділу державної реєстрації актів цивільного стану у місті Черкаси Центрального міжрегіонального управління Міністерства юстиції **37 іноземців уклали шлюб на території області**. Популярність так званих "красивих дат" не зникла. Найбільше заяв подали на: 25 квітня, 25 травня, 25 липня, 8 серпня 2025 року. Ба більше, пари планують весілля заздалегідь: на 26 червня 2026 року вже подано сім заяв. Цікаво, що формат "Шлюб за добу" у 2025 році не обрала жодна пара.

Водночас **336 пар вирішили розійтись**. Найдовший із розлучених союзів тривав 23 роки, що ще раз нагадує: навіть роки разом не завжди гарантують "і жили вони довго і щасливо".

Попри всі виклики часу, у 2025 році на світ з'явилося **293 немовляти**. Найбільше пологів зафіксували у серпні - 34 дитини. За гендерним розподілом невелику перевагу мають дівчатка: **149 дівчаток, 144 хлопчики**.

Що ж до імен новонароджених, то серед хлопчиків найчастіше обирали **Артем, Богдан, Максим, Марк, Тимофій, Матвій**. Для дівчат - **Софія (17!), Соломія (12), Олександра, Єва, Марія, Анна, Емілія, Злата, Мілана**.

До вибірки незвичних імен у 2025 році увійшли хлоп'ячі - **Дамір, Еміль, Арам, Адам, Орест, Аммар**,

ПРИМХИ ПОГОДИ

Зима лютує не дарма: весна вже недалеко

Цьогорічна зима нагадує про себе по-справжньому. Січень 2026 року став найхолоднішим із 2010-го. За інформацією очільника Черкаського обласного гідрометцентру Віталія Постриганя, середньомісячна температура була нижчою за норму на 4-5 градусів, що пояснюється десятиденним періодом сильних холодів.

Початок лютого майже не відрізняється від суворого січня. Перша половина місяця зберігатиме класичні зимові характеристики, а от у другій половині можливі перші натяки на перебудову погоди на ранньо-весняні процеси.

Поточний тиждень на Черкащині стартував з аномальних холодів. Середньодобова температура може відхилитися від кліматичної норми одразу на 12-14°C.

Навіть у денні години, попри сонячну погоду, температура підвищуватиметься лише до 12-17°C морозу. Погода на Черкащині зміниться на хмарну з невеликими опадами, а морози ослабнуть до 6-11°C протягом доби 6 лютого.

Наприкінці тижня можна очікувати відлигу до 0...+5°C та суттєві опади у вигляді мокрого снігу й дощу.

Віталій ПОСТРИГАНЬ,

начальник Черкаського обласного центру з гідрометеорології.

ПОГОДА У ЗОЛотоноші

sinoptik.ua

Четвер	П'ятниця	Субота	Неділя	Понеділок	Вівторок	Середа
5	6	7	8	9	10	11
лютого						
мін. макс.						
-8° -5°	-7° -4°	-5° 0°	-6° -2°	-17° -11°	-16° -8°	-12° -4°

За останні 130 років: 5 лютого - макс: +7°C (1993 р.), мін.: -26°C (1953 р.)

Вітаємо!

10 лютого свій ювілейчик святкує наша дорога внучка Поліна ГРИЩЕНЯ.

Наша любя внучко Поліночко!

Вітаємо тебе з твоїм першим великим ювілеєм - 10-річчям!

Сьогодні ти вже не просто маленька дівчинка, а справжня леді з великим серцем, яскравими ідеями та допитливим розумом. Ми пам'ятаємо тебе ще зовсім крихітну, але з гордістю бачимо, якою розумною, талановитою та доброю людиною ти стаєш.

Ти приносиш у наше життя стільки світла, радості та сміху. Кожна зустріч з тобою - це справжнє свято!

Бажаємо тобі залишатися такою ж енергійною та веселою, сміливо мріяти, не боятися труднощів і завжди знати: ми, твої дідусь і бабуся, завжди будемо твоїм надійним захистом і найбільшми шанувальниками.

Нехай цей рік принесе тобі багато нових відкриттів, відмінних оцінок та вірних друзів!

Любимо тебе безмежно!

Твої бабуся Наташа та дідусь Діма.

МОВНИЙ САНАТОРІЙ

Як в Україні мерзнуть слова

Зима в Україні ніколи не була німою. Вона просто говорить по-різному. Десь вона куцунить, десь задубіє, а десь так оцепинить, що й слово не зрушиш з місця. Бо холод у нас - не просто температура. Це стан, досвід і пам'ять, зафіксовані в діалектах.

Словники стримано кажуть: **змерзнути, замерзати**. Але народ завжди був точнішим.

У степах холод **покоцеліє**. Там можуть збирати аригунці - ознаки першого морозу, що кусає землю нишком. А коли вже замерзнути на ухаліну - то так, що й цвях дзвенить, і кістка пам'ятає.

Поділля не терпить напівтонів: там людину просто **зadzябне**. Коротко й чесно. А ще може куцунити - коли холод підкрадається поволі, з-під поли, і довго не відпускає.

У середньонаддніпрянських селах мороз **закацюбує** - мов хитрий звір, що сковає рухи. На заході ж він не грається: задубіти або сколіти - стати твердим, як дерево взимку.

Слобожанщина знає, що таке **закацаніти** - коли холод бере різко, без попередження. Або **кацубнути** - швидко, мов ляпас вітром.

Карпати говорять із морозом на "ти". У покутсько-буковинських горах можна **оцепиніти** - завмерти не лише тілом, а й думкою. Гуцули ж скажуть: **зadzибіти, ледоватіти, надрегнуті** - і кожне слово ніби хрумтить під ногами, як сніг.

На Бойківщині холод **сціпне**. Обійме так, що не ворушешся. А в лемківських селах він **конценить** - стискає, збирає людину в грудку тепла всередині себе.

Ці слова - не просто мовні цікавинки. Це карта країни, намальована морозом. У них - вечори без світла, дорога додому, подих у шарф, дитячі руки в рукавицях, що давно стали замалі.

Бо як би не називалася зима - вона всюди своя. А як кажуть у вас?

Вікторія ГОРОБЕЦЬ.

"Вір у свою країну, і вона відповість тобі!"

Ліна Костенко

Златокрай

громадсько-політична газета
м. Золотоноша, Черкаської області.
ЗАСНОВНИК: ТОВ "Газета Златокрай".
Реєстр
ідентифікатор друкованого медіа
в реєстрі суб'єктів у сфері медіа
R30-04284
Директор: Інна ГРЕКАЛО.

Головний редактор - Алла КАПЛЯ.
Редакційна колегія: Алла КАПЛЯ,
Руслан ГАЛАТА, Вікторія ГОРОБЕЦЬ.
Адреса редакції: 19702, Черкаська область,
м. Золотоноша, Садовий проїзд, 3.
Телефон: 098-366-03-84.
E-mail: zlatokray-zolo@ukr.net

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Оригінали статей не рецензуються і не повертаються. Думка автора не обов'язково співпадає з думкою редакції. Автор та рекламодавець несуть повну відповідальність за достовірність свого матеріалу, реклами. Редакція залишає за собою право скорочувати листи. Редакційні матеріали є інтелектуальною власністю газети.

Індекс - 61591
Друк - офсетний.
Обсяг - 4 умовних
друкованих аркушів
(формат А-3).
Тираж - 1300 прим.
Друк: ФОП Журило С. Д.
Замовлення: №76.

Дякуємо за вашу відданість "Златокраю"! Сподіваємося на подальшу співпрацю!